
HANA MARIE
KÖRNEROVÁ

ZNAMENÍ
OHNĚ

Znamení ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Hana Marie Körnerová

Znamení ohně – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HANA MARIE KÖRNEROVÁ

ZNAMENÍ OHNĚ

Copyright © Hana Marie Körnerová, 2024

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Depositphotos & Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Květuše Sajnerová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-476-7

ISBN e-knihy 978-80-7546-633-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-634-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-635-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

NAMÍSTO PŘEDMLUVY

Obsah předchozích dílů *Znamení jednorožce* a *Znamení hada*:

ZNAMENÍ JEDNOROŽCE

Příběh se odehrává za sedmileté války (1756–1763).

Brian a Céline jsou nerozlučná dvojčata ze starého rodu. Mají schopnost vzájemně vycítit hrozící nebezpečí i na dálku. Jejich tajným poznávacím znamením je jednorožec. Společné dětství však končí smrtí matky, dvojčata jsou rozdělena. Céline se stěhuje do rodiny poručíků – matčiny sestřenice Adriany a jejího manžela Viléma, Brian doprovází otce ke dvoru. Po vypuknutí války a brzké otcově smrti vstupuje mladík do tajné služby Jeho Veličenstva Ludvíka XV.

Král provdává Céline za ctižádostivého markýze de Borbollu, který si sňatkem s urozenou dívkou hodlá společensky polepšit. Vyhledka na kariéru dvorského úředníka však padá, když ho král na popud markýzy de Pompadour jmenuje správcem vzdáleného strážního hradu.

Vzdělaná Céline pohrdá omezeným a hrubým Borbollou i jeho třemi dospělými dcerami. Manžel ji trestá naprostou izolací, zlomyslné dcery jí s pomocí své pratety Sofie ztrpčují život. V blízkosti Céline zůstává jediná oddaná osoba – stará komorná Marie.

Na strážní hrad přichází nová posádka pod velením kapitána Francesca de la Roche. Mezi ním a Borbollou vzniká napětí, které rychle přeroste v nepřátelství.

Když markýz pochopí, že s jeho dvorskou kariérou je konec, zradí krále a spolčí se s Angličany.

Ve stejnou dobu na hrad tajně pronikne těžce zraněný Célinin bratr Brian a hradní paní ho ukryje ve svých pokojích. Brian veze hlavnímu velení tajnou zprávu o námořní invazi do Anglie, ale zranění mu nedovolí pokračovat v cestě. Céline se přes bratrův odpor převlékne do jeho šatů a list doručí. Jako poznávací znamení jí poslouží nejen vzájemná podoba, ale především Brianův prsten s jednorozcem. Při návratu do hradu je zajata hlídkou. Aby zachránila sebe i bratra, je nucena strávit noc s novým velitelem. Její pravá totožnost však Francescovi de la Roche zůstane utajena.

Přes všechnu péči se Brianův stav zhoršuje, Céline proto žádá o pomoc někdejšího poručníka Viléma. Ten tajně odváží Briana z hradu. Céline se v přestrojení vydává s dalším důležitým listem do Calais. Tam nečekaně narazí na manžela vyjednávacího s Angličany. Markýz se zmocní prstenu, aniž tuší, jaký má šperk význam.

Kapitán de la Roche marně pátrá po ženě, která s ním strávila noc. Nakonec mu pomůže náhoda, ale se Céline se už o samotě nesetká – jeho oddíl je z hradu odvelen.

Céline musí získat zpět prsten s jednorozcem. Složitou intrikou, do níž zapojí i nejmladší Borbollovu dceru Lori, se jí to podaří. Lori ji však v kritické chvíli zradí.

Válka se pro Francouze vyvíjí špatně. Markýz obětuje francouzskou posádku hradu i vesničany, kteří za hradbami hledali azyl, a otevře brány nepříteli. Céline zachraňuje před jistou smrtí alespoň ženy a děti – zabarikáduje se s nimi v obytné věži.

Markýz nechá věž ostřelovat i přesto, že mezi ženami a dětmi je jeho nejmladší dcera Lori. Na pomoc v poslední chvíli přijíždí oddíl vedený Francescem de la Roche a doprovázený Brianem.

Markýze zajmou a odsoudí k smrti. Francesco de la Roche je povýšen a stává se novým velitelem hradu.

Céline se přimluví za Borbollovy dcery, aby nemusely sdílet otcův osud. Dvě starší jsou provdány za důstojníky, nejmladší Lori odchází do klášterní školy.

Král Ludvík XV. oceňuje Célininu odvahu a loajalitu a na důkaz uznání jí ponechává veškerý majetek, který by jinak propadl koruně.

Francesco de la Roche žádá o Célininu ruku. Král i vrchní velení jeho volbu schvalují.

ZNAMENÍ HADA

Borbollův termín popravy se neustále odkládá. Céline žije v napětí, neboť čeká Francescovo dítě. Zatím se jí to s pomocí komorné Marie daří utajit. Z královské kanceláře přichází zpráva o markýzově smrti – Borbolla byl zastřelen při pokusu o útěk. Céline se provdává za Francesca de la Roche a svědkem na její svatbě je sám král Ludvík XV.

Francouzům válečné štěstí v té době nepřeje. Jsou poraženi na souši i na moři.

Začíná jaro. Céline je už ve vysokém stupni těhotenství, přesto se neváhá ujmout těžce nemocné Lori, která by bez její pomoci v klášteře zemřela. Postará se o její převoz i léčbu a nabídne jí nový domov. Tím si získá dívčinu důvěru a oddanost.

Na scéně se znovu objevuje markýz de Borbolla, poháněný touhou po pomstě. Jeho smrt fingovala tajná policie výměnou za to, že jí poslouží jako agent v americké kolonii Louisiana.

Markýz však do Ameriky nedopluje, na Bahamách opustí loď a do Louisiany posílá náhradníka. Po návratu do Francie se s pomocí starších dcer vloudí na hrad a unese Céline.

Nejstarší dcera Bernarda nenávidí Céline ještě silněji než otec. Chce ji za každou cenu zabít, místo ní však zastřelí Francesca de la Roche, který se postavil kulce do cesty.

Borbolla se (díky dávné lži komorné Marie) domnívá, že je otcem Célinina dítěte a chce je hned po porodu získat. Má však smůlu. K útěku zvolí cestu po staré kupecké stezce, na níž kočár v noci přepadnou silniční lupiči. Céline se ve zmatku podaří uniknout. V porodních bolestech bloudí lesy, dokud nenarazí na chatrč kořenářky Verny. Vernin syn Thierry, nedostudovaný lékař a světoběžník, jí při porodu zachrání život.

Lupiči uvězní Borbolla a Bernardu kvůli výkupnému. Borbollova výmluvnost je nakonec přiměje, aby pod příslibem velké odměny pátrali mezi obyvateli lesa po Céline a jejím dítěti. Thierry s pomocí svého psa hrdlořezy zlikviduje. Při posledním útoku je sám raněn.

Borbolla s Bernardou prchají ze skalního vězení lupičů. Protože v lesích nedokážou Céline najít, rozhodnou se na ni počkat na jejím panství v Monneretu u Toursu, kde dosud vládne Borbollou dosazený správce. Bernarda s pratetou Sofií se ukryjí v opuštěné monneretské hájovně, markýz se ubytuje přímo v Toursu.

Célinin bratr Brian je po zranění hlavy upoután na lůžko ve svém domě v Calais.

Céline se synem Olivierem prožije léto u bylinkářky Verny. Uprostřed lesů sbírá síly po těžkém porodu a čeká, až se raněný Thierry zotaví natolik, aby je mohl doprovodit do civilizace.

Na cestu se vydávají na konci léta. Céline hledá azyl nejprve u bývalého poručníka a přítele Viléma, toho však povinnosti

zadržují v Paříži. Vilémova nová manželka, která na Céline žárlí, ji i s dítětem vyžene.

Céline v doprovodu Thierryho putuje napříč Francií. Pro větší bezpečí se přidávají k poutníkům a kupeckým karavanám, poslední úsek cesty se plaví po řece.

Špehující prateta Sofie odhalí Céline u přístaviště v Toursu a neprodleně informuje markýze. Borbolla dostihne Céline ve chvíli, kdy je Thierry na zámeckém nádvoří zajat správcovými lidmi a hrozí mu oběšení. Osvobodí ho až příjezd Célinina bratra Briana.

Borbolla sebere Céline dítě a pokusí se s ním uprchnout na loďce. Brian spěchající sestře na pomoc ho zastřelí. Malého Oliviera zachrání před utonutím osvobozený Thierry. Bernardu zajmou Vilémovi lidé a převezou do vězení v Toursu. Čeká ji soud a poprava za vraždu Francesca de la Roche.

Céline se ujímá zchátralého zámku. Neumí si však představit, že by zůstala na všechno sama, a žádá Thierryho, aby z Monneretu neodcházel. Thierry, přestože se chystal vyrazit znovu do světa, nedokáže její prosbu odmítnout.

KAPITOLA 1

Zpustlost zámku Céline zaskočila. Zvenčí vypadal sice omšele, ale poměrně zachovale, uvnitř byly škody citelnější. Ani Borbollovi, ani správci Durasovi na sídle Monneretů zjevně nezáleželo. Zajímaly je pouze výnosy z panství. Jak jinak by mohli přehlédnout, že na několika místech zatéká střechou i zpuchřelými okny. Déšť v řadě pokojů poničil stropy s freskami, tapisérie i vzácný nábytek. Na několika místech se vlhkem vzduly parkety, takže podlaha ve velkém sále a na galerii připomínala mořskou hladinu.

„Z cizího krev neteče,“ opakoval vztekle Brian a zatínal pěsti, aby před sestrou nevybuchl. Bylo mu líto jejího zděšení. Pro ni byl Monneret posledním útočištěm, k němuž s nadějí vzhlížela. On sám měl v paměti rodný dům jako oázu klidu a harmonie dětství, ale to, co našel, byl naprostý chaos. Chápal, že bude muset nějakou dobu zůstat, nemohl nechat Céline, aby si s dezolátním stavem poradila sama. Měla sice průvodce a ochránce, ale on si vůbec nebyl jistý, zda je to ten nejvhodnější člověk. Dosud ani netušil, jak se k němu chovat. Obvykle dokázal odhadnout lidi za pár minut, ale Thierry si úmyslně udržoval odstup, jako by dával najevo, že se netouží spřátelit s nikým ze Célinina světa. Přestože zachránil malého Oliviera, Brian si nebyl jist, do jaké míry mu může důvěřovat. Céline však v Thierryho bezvýhradně věřila, a kdyby věděla o Brianových

pochybnostech, ranilo by ji to. Brian sestru chápal. Bez Thierryho Lerouxu by při porodu nepřežila ani ona, ani její syn. Olivierovi ostatně zachránil život dvakrát. Podruhé v okamžiku, kdy se bez váhání vrhl do vody, aby chlapce vylovil. Nedbal přitom ani na Borbollu a jeho pistoli, ani na silný proud. Byl to statečný muž, ve vypjatých situacích naprosto spolehlivý. Ale určitě nerozuměl vedení panství a praktické stránky života, které se netýkaly léčení, mu nic neříkaly. I proto pociťoval mladý Monneret v Thierryho přítomnosti určitý neklid. Vilém byl na tom nejspíš stejně, protože k Brianovu i Célininu překvapení druhý den po příjezdu prohlásil, že se na zámku nějakou dobu zdrží. Předtím tvrdil, že se musí co nejrychleji vrátit do Paříže, takže bylo Brianovi jasné, co se mu honí hlavou. Céline si ničeho nevšimla, byla vděčná za každou pomoc.

Vilém s Brianem vyslechli staré služebníky, kteří se zpočátku zdráhali mluvit otevřeně, ale když Vilém nechal přinést bibli a na ni odpřisáhl, že jim svědectví nepřinese žádnou újmu, dodali si odvahy a nakonec dopodrobna vyličili, jak probíhalo hospodaření Borbolly a správce Durase. Brian pak osobně zajel do Toursu. Zpátky na zámek se vrátil se soudcem a městskou stráží. Ta odzbrojila Durasovy hlídače a soudce je vypověděl z kraje.

Durase Brian oficiálně obvinil ze špatného nakládání se svěřeným majetkem, z rozkradení loňské úrody a ze spiknutí proti majiteli. Duras opustil Monneret v poutech a staří služebníci sledovali jeho neslavný odjezd se zadostiučiněním.

Vilém po prohlídce zámku nechal po okolních vsích rozhlásit, že přijme zpět služebnictvo vyhozené správcem Durasem, a do večera se přihlásily dobré dva tucty lidí. Úklid a opravy zámku mohly tudíž začít okamžitě.

První „zcivilizované“ pokoje patřily Céline, malému Olivierovi a Lori. Skromná večere byla ten den jen studená a připravena

ji Marie ze zásob ve správcově domě. Služby Durasova kuchaře a dvou hromotluckých sluhů, kteří spíše než lokaje připomínali rváče, Monneretovi odmítli a propustili je.

Další den večer už byla obyvatelná většina soukromých pokojů včetně jídelny. V kuchyni se zase vařilo, a když se Céline posadila na své místo u velkého jídelního stolu, cítila, že konečně povolilo i křečovitě sevření kolem hrdla, kterého se od posledního setkání s Borbollou nemohla zbavit. Staré jistoty, k nimž se ve vzpomínkách upínala, se začínaly vracet. Všechno ještě nebylo v pořádku, ale odněkud se začít muselo. Byla zase doma. Se svým synem a s lidmi, které měla ráda. Mezi ně patřil i Thierry, který původně nechtěl místo u stolu Monneretů přijmout a hodlal večerět v čeledníku se služebnictvem.

Brian si ho vzal stranou.

„To nejde,“ řekl důrazně. „Od prvního dne musí být všem jasné, jakou pozici na Monneretu zastáváte. Jednou vás moje sestra označila za svého lékaře a průvodce. A také významného cestovatele. Je tudíž vyloučeno, abyste jedl se služebnictvem. Pokud byste to chtěl ignorovat, ublíží to především jí. Chápete to, že?“

Ano, to Thierry chápal. Kdyby se zařadil mezi služebnictvo, snížilo by to prestiž Céline. Byla zámeckou paní, nemohla by se přátelsky stýkat s člověkem v postavení sluhy. Pokud jí chtěl zůstat nablízku, musel přijmout povýšení mezi „panstvo“.

Svým způsobem to bylo komické i trpké zároveň. Neměl v sobě jen krev chudé kořenářky. Byl nemanželským dítětem Cottillardů, což v okolí Sarnaux přece jen mělo nějakou váhu. Tady ne, v bohaté krajině kolem Toursu, kde se to jen hemžilo zvučnými jmény, neznamenalalo jméno drobného šlechtice ze severu vůbec nic. Přesto byl potomkem šlechtického rodu – v současnosti dokonce potomkem jediným. Po návratu z cest se

dověděl, že starý baron ztratil ve válce i oba zbývající syny. Jeden byl ženatý, ale žádné z jeho dětí se nedožilo dospělosti. Druhý se oženit nestačil. Rodová linie byla přerušena, nezůstal nikdo, kdo by mohl nést jméno Cottillardů dál. Jaký to výsměch! Nač asi myslel zatrpklý stařec, žijící v opuštěném zámku pod Sarnaux – sám se svou pýchou a žalem? Jak mu bylo při pomýšlení, že ze všech nadějí zbyl jen opovrhovaný, nežádoucí bastard?

Thierry Leroux si nedělal žádné iluze. I kdyby ho starý Cottillard dodatečně uznal a legitimizoval, na možnosti získat osobní přízeň Céline by to nic nezměnilo. Ve svém postavení neměl žádné právo vzhlížet k ní jako k žádané ženě. Cottillardové byli jen malá venkovská šlechta, zatímco ona pocházela ze starého rodu, spjatého už řadou století se službou u dvora. Ani skutečný Cottillard vzešlý z manželského lože by nemohl pomýšlet na slečnu z dvorské šlechty. Existovala jediná výjimka – zvláštní zásluhy. Tak se stal jejím manželem i Francesco de la Roche. Jenže to byl voják a v čase války jsou taková povýšení možná. Nedostudovaný lékař a nemanželský syn venkovského barona podobnou šanci nikdy dostat nemohl.

Thierry Leroux věděl, že nejrozumnějším řešením by byl odchod. Nepotřebovala ho. Měla tu bratra i poručníka a oba se snažili ze všech sil, aby jí pomohli. Byl tu zcela zbytečný. Ale Céline přesto trvala na svém. Během prvních dvou dnů mu to zopakovala ještě několikrát:

„Nesmíte odejít! Slíbil jste, že zůstanete, nevím, co bych si bez vás počala.“

Věděl, že je pouhou berlíčkou, o níž se s důvěrou opírala celou cestu z Verniny chatrče až na Monneret. Zatím se cítila nejistá, ale nepochyboval, že i to postupně pomine. Až si opět zvykne na roli zámecké paní, nebude ho už potřebovat. Pak bude smět odejít. I když SMĚT není to správné slovo. Bude

MUSET odejít. A proto je zbytečné stavět vzdušné zámky a chovat nereálné naděje.

I když se to snadněji řekne, než provede. Muž se smí zamilovat do jakékoli ženy. Jen těm, které stojí příliš vysoko, to nikdy nesmí dát najevo.

Léta na cestách naučila Thierryho ovládání. Když usedl vedle Viléma ke stolu, byla jeho tvář zcela bezvýrazná. Bez mrknutí oka snesl i to, že se na něho upíraly oči všech ostatních. I ty její. A byly to velmi překvapené oči. Poprvé ho spatřila v „civilizované“ podobě. Brian mu už ráno velmi důrazně sdělil, že u hraběcí tabule může jen stěží sedět ve svých zaprášených plátěných hadrech, v nichž prošel napříč Francií. Nechal mu přinést jednoduché tmavé šaty a poslal pro lazebníka. Ten Thierrymu zkrátil vlasy na elegantní délku a přiměl ho, aby si dal oholit několikaměsíční plnovous. Thierryho proměna všechny ohromila a Céline zmátla. Jako mávnutím kouzelného proutku zmizel zarostlý poustevník a objevil se někdo mnohem mladší, pohlednější a tím pádem i méně důvěryhodný. Céline by to nedokázala vysvětlit, ale cítila obrovský zmatek. Uvědomovala si, že kdyby Thierryho Leroux poznala v současné podobě, nikdy by nesouhlasila s tím, aby ji ošetřoval a jako nejbližší člověk doprovázel na cestách – i v těch nejchoulostivějších a nejintimnějších okamžicích. Často k němu obracela hlavu, zdálo se, že se chystá promluvit, ale nakonec neřekla nic. Měla podobně svíravý pocit jako v přítomnosti neznámého člověka. Svým způsobem to tak bylo – ve společenské roli ho dnes viděla poprvé.

Konverzace u stolu vážla. Marně se Brian snažil o lehký hoovor, Céline byla očividně nejistá a Thierry Leroux za celou večeri promluvil jen několik slov. Cítil na sobě Célinin zkoumavý pohled a připadal si téměř jako podvodník.

Vilém, jindy tak hovorný a okouzlující, vypadal jako duchem nepřítomný a působil ustaraně. Ke spokojenosti nepřispěla ani kuchyně, která nesloužila tak dokonale, jak by za normálních okolností měla, jídlo bylo vhodné spíše k nasycení než k požitku. Nově najatý personál se teprve sžíval s prostředím, stejně jako všichni ostatní. Nakonec bylo pro všechny úlevou, když se mohli rozejít do svých pokojů.

Marie si ustlala v Célinině šatně, aby byla kdykoli po ruce, a večer, když své paní pomáhala ze šatů, snažila se ji přesvědčit, aby chlapci najala dobrou venkovskou kojnou.

„Že madam kojila mladého pána v těžkých časech nebo na cestách, kde nebylo jiné řešení, to je pochopitelné. Ale teď, když je madam zase v bezpečí...“

Nesouhlasně vrtěla hlavou a Céline se ji marně snažila zarazit.

„Tohle teď nehodlám řešit, na takové věci je zatím dost času.“

„Dovolím si madam připomenout, že jí brzy začnou povinnosti paní velkého domu.“

„Bože, na to je snad také ještě čas. Vždyť sama vidíš, jak to tu vypadá. Na návštěvy si ještě dlouho počkáme.“

„Dovoluju si s madam nesouhlasit. Všichni touží madam zase vidět a přivítat ji zpátky. A pak jsou tu všechny ty úřední věci a nepříjemnosti...“

Céline si jen povzdechla. S těmi nepříjemnostmi měla Marie pravdu. Hrnulo se jich čím dál víc.

„A pan Olivier je velmi maličký, určitě by mu lépe prospělo výživné mléko nějaké mnohem statnější ženy...“

Marie mluvila mírně a nechávala věty nedořčené, ale Céline dobře cítila osten výčitky v každé z nich.

„Tobě se zdá maličký?“ zeptala se nejistě.

„Ach, madam, tak jsem to nemyslela. Je to prostě děťátko staré jen pár měsíců a vydatnější mléko mu může jen prospět.“

Jako každému kojenci. A tenhle je navíc dědicem rodu a synem statečného pana kapitána. Musí z něj přece vyrůst statný chlap, žádné tintítko. To by si pan kapitán nezasloužil...“

Céline vyhrkly slzy a poslala Marii pryč. „Už o tom nebudeme mluvit.“

*

Po týdnu Mariina vytrvalého nátlaku Célinin odpor zeslábl. Stará komorná měla jako obvykle pravdu. Žít zase na zámku nebylo totéž jako bezstarostný život uprostřed lesa. Šlechtičny si najímaly kojné nejen proto, aby kojením jejich prsy neztratily tvar, ale především proto, že povinnosti spojené s jejich postavením je odváděly od dítěte na velkou část dne. Céline se občas zastesklo po jednoduchém životě v lese, kde život plynul zcela přirozeně a bez povinností. Ale nebyla naivní, to, co bylo možné v časech nebezpečí a tísně, musela po návratu do „civilizace“ zase odložit.

A povinnosti se na ni začaly valit ze všech stran. Úřední prohlášení Borbolly za mrtvého a soudní proces se správcem ji vyčerpávaly. A to nejhorší mělo teprve přijít – proces s Bernardou. Dvakrát za ní na Monneret přijeli soudní úředníci z Toursu, jednou dokonce musela do soudní budovy k podpisu oficiálního protokolu. Tehdy ji kromě Briana doprovázel i Vilém. Jako vysoký královský úředník měl u soudního dvora přece jen větší vážnost než mladý Monneret, kterého sotva znali, neboť byl léta považován za mrtvého.

Jakákoli myšlenka na Bernardu vzbuzovala v Céline nevolnost, děsila se okamžiku, kdy jí bude muset stanout tváří v tvář. Jako noční můra se jí neustále vracel okamžik, kdy Bernarda zastřelila Francesca. A pak ta strašlivá cesta kočárem v ovzduší

plném zášti. Jak by na to mohla někdy zapomenout! Soudce i prokurátor ji ujistili, že se zatím nemusí s Bernardou setkat tváří v tvář – až do procesu. Tam už nebude vyhnutí. Myslela na ten den s rostoucími obavami a odporem.

*

Céline nebyla jediná, kterou v souvislosti s Bernardou vyslyšeli. Svědectví musela podat i Marie a Lori. Úředníci se pídili i po Sofii, ale trvalo jim dobré dva týdny, než ji našli. Stařena, vyděšená událostmi, se ukrývala v lese poblíž hájenky, kde strávila poslední týdny. Na její stopu přivedli úředníky staří služebníci ze statku, kteří se vyznali v monneretských lesích lépe než biřicové z města. Prateta Sofie vypadala strašně, po celou dobu skrývání se živila jen lesními plody a šaty na ní visely jako na strašákovi. Strádaní a strach se podepsaly také na jejím duševním stavu, mluvila nesouvisle a zmateně, pletla se jí přítomnost i minulost. Přesto z ní dostali několik velmi zajímavých informací.

Soudce chtěl nejprve vyslechnout i Nicoletu, ale na Célininu přímmluvu od toho upustil.

„Není to zlá osoba,“ prohlásila Céline. „Pomohla mi k útěku, navíc je to čerstvá matka. Když jsme se viděly naposled, čekala dítě. Nemyslím, že by mohla něčím zásadním zvrátit váš názor na Bernardu.“

Nakonec uznali, že má pravdu.

KAPITOLA 2

Mladý tourský soudce Hugo Meunier si vyžádal všechny dokumenty o vraždě na Sarnaux a chystal se na největší událost svého života. Byl to velmi ambiciózní mladý muž, dle některých soudních úředníků dokonce příliš mladý na svůj úřad. Měl však dobré přímluvce na vlivných místech a tchána s vysokým postavením u dvora. Aby všem dokázal, že si svůj úřad zaslouží, byl soudce Meunier i v těch nejobyčejnějších kauzách horlivý a neúnavný, takže si brzy získal uznání nadřízených. To byl však jen první stupínek k oslnivé kariéře, kterou hodlal udělat. K významným hrdelním procesům obvykle přijížděl královský soudce z Paříže, ale Hugo Meunier využil vliv svého tchána a případ zůstal jemu. Očekával, že odsouzení tak výjimečné vražednice musí jeho kariéru vystřelit strmě vzhůru. Nejlépe rovnou do Paříže. Nebo aspoň do jejího blízkého okolí. Vůbec nepochyboval, že se procesu dostane všeobecné pozornosti. Takovou ženskou stvůru nemají v soudní síni každý den. Pochopitelně nebyla jedinou vražednicí, která skončí na popravišti. Takových, co otrávil manžela jedem na krysy nebo zadusily novorozené dítě, takových tam v minulosti poslal už pěknou řádku. Ale Bernarda de Borbolla byla něco jiného. I když teď vypadala zanedbaně a odpudivě, přece jen to nebyla žádná vesničanka nebo měšťka. Honosila se šlechtickým přídomkem a byla dcerou markýze. Takovou

ještě nikdy nesoudil. I když... Soudce Meunier byl až do setkání s Bernardou přesvědčen, že každé urozené ženě, lhostejno zda krásné či ošklivé, se kdekoli ve Francii musí dostat odpovídající výchovy. Bernarda jeho přesvědčením důkladně otrásla. Při výsleších se sice chovala nadutě a přezíravě, ale její slovník se hodil spíše do stáje. Soudce nemohl tušit, že chatrnou výchovu pratety Sofie zcela vymazal pobyt v kleci silničních lapků a týdny izolace v monneretské hájovně. Jediné, co v Bernardině povaze zůstalo beze změny, byl bezbřehý vztek na Céline. Vychrlila ho soudci do tváře s tak syrovými výrazy, že se mu při pouhé vzpomínce stahovala tvář odporem. Nikdy nezažil, aby se nějaká urozená žena takhle vyjadřovala. Ostatně nic ženského na ní nebylo. V žádném směru. I vraždu velitele pevnosti v Sarnaux spáchala jako muž – pistolí a pěkně zblízka. Zpočátku nemohl uvěřit, že je taková osoba vůbec vdaná. Céline se zmínila, že Bernardinu svatbu nařídil sám král, a soudce byl profesně i obyčejně lidsky zvědavý na člověka, který se k něčemu takovému propůjčil. Obeslal Bernardina manžela Nicolase Bouchera k výslechu a teď musel trpělivě čekat, až se dostaví. Věděl, že to nebude brzy, poslovi bude trvat nejméně pět dní, než dorazí k posádce, kam dal král před necelým rokem Bouchera přeložit. A nejméně pět dní zpátky. Až do Boucherova příjezdu tak nemělo smysl ve výsleších pokračovat.

V Bernardě odklad vzbudil mylnou představu, že má díky svému původu a jménu nějaká privilegia. Nabyla dojmu, že se k ní soudní úředníci budou chovat uctivěji než k ostatním odsouzeným, u kterých byly rozsudky vynášeny bez průtahů a ortel vykonán neprodleně. Dojem posilovalo i to, že s výjimkou prvního dne zůstala v cele sama, zatímco ve vedlejších kobkách se tísnily ženy po třech, čtyřech nebo dokonce po šesti. Nedošlo jí, že si žalávníci jen usnadňovali práci, protože

hned první den napadla své dvě spoluvězeňkyně a málem je zabila kvůli kusu starého chleba a misce řídké kaše. Ta představovala celodenní jídlo a Bernardě pochopitelně nestačila. Bez okolků si proto přivlastnila i porce dvou dalších žen v cele, a když se bránily, bila je do hlavy a škrtila, dokud jedna z nich nepadla polomrtvá k zemi. Tu druhou zachránili žalárnici, přilákání strašlivým řevem. Dalo jim spoustu práce vyrvat Bernardě vězeňkyni z rukou. Sami přitom utržili víc šrámů a boulí než za celou dobu služby. Když si postěžovali soudci, nařídil, aby Bernardu ponechali v cele raději samotnou.

*

Ve všech soudních úřednicích vzbuzovala Bernarda stejný odpor, a jakkoli by to veřejně nepřiznali, také strach. Tak obrovitou osobu ještě nikdy nesoudili. Zpočátku někteří dokonce pochybovali, že se jedná o ženu, a tvrdili, že to musí být převlečený muž. Za pravdu jim dávala zranění, která při jejím zatýkání utržili strážní a ve vězení pak žalárnici. A to nebyli žádní třasořítkové, ale pořádně udělaní chlapi, zběhlí ve svém řemesle, kteří dokázali zkrotit i vyhlášené silniční lupiče.

Řeči mezi úřednictvem se množily, proto soudce, aby měl ve věci jasno, dal nakonec Bernardu ve sklepení prohlédnout zkušenou porodní bábou. Pochyboval, že by vězeňkyně s prohlídkou souhlasila, a tak, aby předešel dalšímu napadení žalárníků, nechal jí předtím podat značnou dávku makového odvaru v zapečetěném džbánu vína. Bernarda se domnívala, že jí víno poslala prateta Sofie, aby jí ulehčila žalář, a nápoj ochotně vypila. Ostatně vypila by ho tak jako tak, protože vězeňská strava, doplněná obvyklým džbánem kalné vody, pro ni byla stejným trestem jako vězení samo.

Teprve když strážní soudce ujistili, že Bernarda opravdu usnula, osobně sestoupil dolů ke kobkám. Doprovázela ho porodní bába, která provedla ohledání, zatímco on čekal na chodbě a zakrýval si nos navoněným hedvábným kapesníkem. I přesto mu zápach podzemních kobek připadal tak silný, že jen stěží přemáhal nevolnost.

Porodní bába podepsala prohlášení, že zadržená je skutečně ženou, odpřísáhla, že o návštěvě v kobce nepoví živé duši, a spěchala z vězení tak rychle, jak jen jí důstojnost jejího řemesla dovolovala.

Vzdor bábině přísaze do tří dnů vědělo celé město, jak zvláštní osoba to v kobce čeká na soud. Procesu se tak dostalo ohromné pozornosti ještě předtím, než vůbec začal.

*

Bernarda se probudila s tupou bolestí hlavy. Nechápala, co se s ní stalo, protože neležela na své otepi slámy, ale uprostřed kobky, kam dopadalo nejvíc světla z úzkého okna pod stropem. Pokusila se posadit, ale hlava se jí zatočila tak silně, že se svalila zpátky na záda.

Zleva ze tmy za mříží, oddělující celu napravo, se ozval jízlivý smích.

„Čemu se směješ?“ zeptala se Bernarda výhrůžně, ačkoli neviděla nic než husté šero.

„Tobě, ty huso,“ odpověděl uštěpačný hlas. Podle něj muselo jít o velmi mladou ženu.

„Ještě jednou se zasměješ a vyrazím ti všechny zuby,“ zařvala Bernarda vztekle.

Nezabralo to, ozval se další smích.

„A jak bys to chtěla asi udělat?“ zeptal se ten uštěpačný hlas.

„Válíš se tady jako boží hovado a nedokážeš se ani sama zvednout.“

Bernarda se pokusila posadit, ale hlava se jí opět zamotala a ona se zaklením padla zpátky na záda.

Smích znovu vytryskl.

„Nezahrávej si se mnou,“ houkla Bernarda.

„No jo, vždyť to říkám. Válíš se jako hovado a vůbec nevíš, že tě nejdřív ožrali a pak se na tobě vystřídali všichni žalárníci,“ pokračoval jízlivý hlas.

Bernardě se konečně podařilo posadit. Mnula si bolící hlavu a nechápavě zírala na pohozený džbán od vína i své šaty vykasané vysoko nad kolena. To, co říkal posměšný hlas ze tmy za mříží, mohla být docela dobře pravda.

„Žalárníci?“

„Jo, všichni,“ potvrdil hlas.

„Ukaž se!“ zařvala Bernarda a překvapilo ji, že osoba za mříží uposlechla.

Z hustého šera vedlejší kobky se vyloupila útlá postava s mladou, nezvykle úzkou tváří, lemovanou smolně černými vlasy. Na sobě měla děravou jupku a překvapivě širokou, silně vyrudlou suknici. Suknice byla za svých lepších časů ušita pro mnohem tělnatější osobu, v dívčině pase ji proto přidržoval šátek pošíť lacinými cetkami, stejně matnými a zašlými jako celé oblečení. Kdysi se určitě blýskaly a měly připomínat penízky. Takže Španělka, nebo spíš cikánka. Drze hleděla Bernardě do tváře a ani ji nenapadlo, že by z té obrovité ženské měla mít strach. Tím se lišila od ostatních vězeňkyň, které by se ke společné mříži nepřiblížily ani za nic.

„Roztrhnu tě jako kus hadru,“ zařvala Bernarda, když se konečně vydrápala na nohy. Ještě se trochu kymácela, přesto byla rozhodnutá si to s drzou cikánkou vyřídit hned na místě.

„Udělej to,“ sykla dívčina, když se Bernarda přiblížila na doslech, „a připravíš se o jedinou možnost, jak se odsud dostat.“

„Cože?“

Dívčina se ušklíbala. „Jak se odsud dostat jinam než na popraviště,“ dodala tak tiše, aby ji ostatní vězeňkyně nemohly slyšet.

„Kdo jsi?“ zeptala se Bernarda.

„Alma. Jsem tanečnice.“

Dívčina se nečekaně prohnula v pase a pak se několikrát zatočila kolem své osy tak rychle, že široká suknice zavířila a změnila se v obrovské kolo, obtáčející hubenou postavičku jako vzedmutá vlna. Bylo to velmi působivé, ale na Bernardu to neudělalo žádný dojem.

„A taky umím číst z ruky, předpovídat budoucnost, namíchat nápoj lásky a odstranit bradavice,“ dodala dívčina.

„Tak co děláš tady?“ zeptala se Bernarda bez většího zájmu.

„Neprávem mě obvinili, že jsem ukradla jednomu měšťanovi měsíc,“ ušklíbalo se děvče.

„Neprávem?“

„Tak jest.“ Úsměv se prohloubil. „Nenašli ho u mě.“

Bernarda zívla. „Zmiz, zlodějko, a buď ráda, že tě neprotáhnu tou mříží k sobě a neroztrhnu, jak jsem slibovala.“

„No a v tom to celé je,“ řekla dívčina a znovu se ušklíbala.

„Cože?“

„V tom protažení mříží.“

Bernarda na ni jen beze slova zírala.

„Řekla jsem, že jsem tvou jedinou nadějí, jak se odsud dostat. Než opravdu skončíš na popravišti.“

„Ty tam skončíš mnohem dřív,“ sykla Bernarda pohrdavě.

„Se zlodějkami všude dělají krátký proces. Provaz tě stejně nemine.“

„Už mě párkrát minul,“ řeklo děvče nevzrušeně. „Snad si nemyslíš, že mě chytili poprvé.“

Bernarda se pohrdavě ušklíbla. „A vždycky neprávem, co?“

„Tak jest,“ potvrdila Alma.

„Jo a vždycky tě s omluvou pustili.“ To už se Bernarda zasmlála nahlas.

„Ne, vždycky jsem jim utekla.“

Dívaly se na sebe přes mříže, děvče najednou vypadalo tak vážně, že se Bernarda přestala smát.

„Ty že jsi dokázala utéct z vězení?“

„Jo a dokážu to zase. Když mi trochu pomůžeš. A já pak pomůžu tobě.“

„Z kamenného vězení se utéct nedá.“

Z Bernardina hlasu zaznělo hluboké přesvědčení. Věděla, o čem mluví. I z dřevěné klece silničních lupičů bylo téměř nemožné utéct, z podzemní kamenné kobky to bylo vyloučené. Ze sklepení s kobkami se muselo nahoru po schodech do strážnice, kde byli ve dne v noci žalárníci. A odtamtud další chodbou ke vratům, kde zase ve dne v noci stála stráž. Navíc byla věznice bokem přilepená k soudní budově, kde se také nepřetržitě střídaly strážce.

„Jsi šílená,“ řekla Bernarda. „Nevím, proč se s tebou vůbec zahazuju. Raději zmiz.“

„Zahazuješ se proto, že odsud toužíš utéct stejně jako já,“ řekla cikánka výsměšně.

„Říkám ti – zmiz!“

„Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

„Nikdy,“ odvrátila se Bernarda.

Od další konverzace ji vysvobodil příchod žalárníka, který přiváděl do vedlejší cely nešťastně kvílející žebračku.

Bernarda se vrátila ke své otepi slámy, a protože se jí pořád trochu motala hlava, natáhla se na ni a přivřela oči.

I když byly podzimní dny už krátké, tady na jihu bylo mnohem tepleji než ve studeném Sarnaux na severu. Odpolední slunce sice pronikalo do cely jediným úzkým okénkem pod stropem, ale jeho paprsky stačily prohřát alespoň malý proužek podlahy, na který si Bernarda natáhla ztuhlé nohy. I když předstírala nezájem, v hlavě jí pořád zněla cikánčina slova o útěku. Horečně přemýšlela, jaký způsob útěku mohla mít cikánka na mysli, ale na nic nepřišla. I když měla sílu jako muž, na přemožení ozbrojených žalárníků to přece jen nestačilo.

Od cikánčiny kobky, kam před chvílí přivedli žebračku, k ní občas dolehl tichý hovor. Zpočátku mu nevěnovala pozornost, ale pak zaslechla pár slov, které vzbudily její pozornost.

„Určitě až po čtvrté ráno... strážní budou unavení... většina spí... nikdo to nečeká zvenčí... začínají přijíždět trhovci...“

Došlo jí, že cikánka se žebračkou se znají a že opravdu mluví o plánu útěku. Napínala uši, ale nic dalšího už nezaslechla.

Žebračku odvedli k soudu, řízení bylo krátké. Odsoudili ji k jednodennímu pranýři a deseti ranám bičem. Rozsudek byl vykonán ještě týž den. Po žebraččině odchodu si Bernarda všimla, že cikánka v rohu cely něco žvýká. Začichala silněji, neboť se jí zdálo, že ucítila vůni masa.

Maso? Tady ve vězení?

Alma ji potměšilýma očima sledovala, a když viděla, že se přisunuje stále blíž k mříži, zalovila v záhybech široké sukně a ukázala jí skutečný kus šedavého chleba a na dva prsty silný plát šunky.

„Chtěla bys?“

Bernarda naprázdno zapolykala. „Kde jsi to vzala?“

„Na rozdíl od tebe mám venku přátele,“ ušklíbla se Alma. „Mě moji lidé na holičkách nenechají.“

Zarachotila mříž u vstupní chodby a cikánka rázem zmlkla. Chleba a šunka opět zmizely v záhybech sukně, jen jejich vůně se ještě chvíli vznášela nad páchnoucími otýpkami slámy.

Bernarda nebyla schopná myslet na nic jiného než na čerstvé a vydatné jídlo, které se tu tak nečekaně objevilo. Netrpělivým pohledem sledovala žaláříky, kteří v chodbě vedoucí k mužským celám svazovali dvěma odsouzencům ruce. Zvenku se ozývalo bubnování, bylo zřejmé, že se chystá poprava. Bernarda by to jindy sledovala se zájmem, teď však byla její pozornost upřena pouze na cikánku. Ta předstírala okázalý nezájem, ale ve skutečnosti jí neunikl jediný Bernardin pohyb.

Sotva za žaláříky zapadla brána, pospíšila si Bernarda k mříži mezi oběma celami.

„Tak co je s tím jídlem?“ zeptala se zhurta.

Cikánka sáhla do záhybů sukně a znovu vyndala chleba a maso. Vypadaly značně umolousaně, ale to bylo Bernardě jedno. Lačně sledovala, jak dívčina roztrhla krajíc i plát šunky na dvě části a jednu jí podala. Zhltnula ji během okamžiku, zatímco Alma jedla pomalu a každé sousto si vychutnávala.

„Takhle se hlad nezahání,“ řekla cikánka posměšně. „Akorát tě bude tlčit žaludek a za chvíli nebudeš vědět, že jsi něco jedla. Musíš jíst pomalu.“

Bernarda jen pohrdavě zafrkala, ale nedokázala spustit oči z jejích žvýkajících čelistí. Cikánka se ušklíbla, malinko zaváhala, ale pak odlomila kousíček chleba a nepatrný ždíbec masa. Bernarda ji sledovala jako dravec kořist.

„Pomalu,“ připomnělo děvče a Bernarda poslušně žvýkala jediné sousto stejně dlouho jako předtím celou porci.

„Je vidět, že jsi nikdy skutečně nehladověla,“ řekla Alma, když si nasypala do úst poslední drobečky z dlaně. „Nebo snad ano?“

Bernarda se nenamáhala odpovědět. Místo toho se zeptala: „Jak si představuješ, že se dá odsud utéct?“

Místo odpovědi si cikánka stoupla těsně k mříži. V celách už byla skoro tma, ostatní vězeňkyně ležely apaticky na slámě a nevšímaly si jich.

Bernarda s údivem sledovala, jak si cikánka shrnula husté černé vlasy stranou, její nápadně úzká tvář vypadala najednou ještě užší. A nejen tvář. Teď teprve bylo vidět, že celá hlava je nápadně zploštělá, jako by ji někdo stiskl velkými kleštěmi. Chvilí trvalo, než cikánka našla správnou polohu, ale pak užaslá Bernarda mohla zblízka sledovat, jak úzká hlava prošla mříží. Vzápětí za ní se protáhla i ramena a po trošce námahy i drobná ňadra ve vyrudlé jupce. Zbytek těla, vězící v ohromné kolové sukni, zůstal v druhé cele.

„To si nechám až na noc,“ řekla Alma. „Od tebe jen potřebuju, abys mě pak vysadila tam nahoru,“ ukázala na úzké okénko těsně pod stropem – jediné místo, kudy do cel pronikalo denní světlo. Mělo také mříž, ale potom, co Alma předvedla, Bernarda vůbec nepochybovala, že se jí dívčina dokáže protáhnout stejně snadno, jako to předvedla teď.

„Jsi šikovná,“ řekla uznale. „A taky mazaná. Já tě vysadím na okno a pak už tě nikdy neuvídím.“

„Vrátím se,“ řekla Alma. „Musím. Nejsem tady sama. Ve vedlejší cele sedí dva naši chlapi. Pokud je nedostanu ven, zítra je popraví. Budu tě potřebovat, kdyby strážé nespaly dost tvrdě. Viděla jsem, co dokážeš, mohla by ses nám hodit nejen při útěku.“

Bernarda se musela hodně držet, aby jí nedala najevo své pohrdání. Co si ta poběhlice myslí? Že by se ona, Bernarda de Borbolla, mohla spolčit s cikánskou tlupou? Za koho ji má? Ale pokud je šance, že se dostane ven... Klidně odkývá všechno,

co si ta hubená holka vymyslí. Ale až bude za branami města... V myšlenkách se jí zhmotnila Céline. Ještě uvidíme, kdo nakonec vyhraje, pomyslela si škodolibě.

KAPITOLA 3

Thierry Leroux si právem připadal na zámku zbytečný. Neznal nic, čím by mohl přispět k obnovení chodu panství, mohl jen zpovzdálí přihlížet, jak se Brian s Vilémem snaží pozvednout Monneret k bývalé slávě. Další náplní dne byla možnost pozorovat Céline, která se z tiché a uzavřené ženy stávala zase tím, čím byla předtím, než ji poznal – paní velkého domu. Role, pro niž se narodila. Zasněná, duchem nepřítomná dívka z Verniny chatrče se čím dál víc měnila ve vzpomínku. Brzy se rozplyne jako neurčitá naděje, které se v hloubi srdce přece jen nedokázal úplně zbavit.

Thierry dobře věděl, že je zbytečné posedávat na nádvoří nebo se s Griskem v patách ploužit chodbami a sály starého zámku. Pes mu s nadějí hleděl do obličeje, ani zvíře nebylo zvyklé na tak dlouhý čas nicnedělání. Oběma chyběla nějaká smysluplná činnost. Mladý muž každý den nad ránem bojoval s touhou vyplížit se ze zámku, pod Toursem nastoupit na loď a doplout až k moři. Tam se nalodit na první koráb mířící někam hodně daleko a zmizet ze Célinina života. Navždy. Přesto to neudělal. Nejen proto, že jí to slíbil... Nakonec vždycky došel jen do nejbližšího lesa, kde těsně předtím, než vyschla ranní rosa, sbíral byliny. Bylo to uklidňující, protože totéž dělával celá léta v jeskyni nebo v matčině chatrči.

V jeho pokoji to vonělo stejně jako v městské apatyce a služby dobře věděly, že se nesmějí ničeho dotýkat. Občas se ale osmělily a zeptaly se, nač jsou všechny ty sáčky s bylinami dobré. Místo vysvětlování dával těm starým směsi na oteklé nohy a bolavé oči, mladším pak voňavé výluhy, po nichž byla pleť svěží a umyté vlasy lesklejší. Někdy přinesl byliny i do kuchyně a přiměl nedůvěřivě se tvářící kuchařku, aby je přidala k masu nebo do kaše. Služebnictvo na něj pohlíželo jako na laskavého podivína; byl vlídný, nikdy nezvyšoval hlas a nikdy jim neporoučel. Ze začátku ho titulovali „doktore“, protože jim Brian řekl, že je cestovatel a lékař, ale sám Thierry je požádal, aby ho tak neoslovovali. A tak mu říkali jen „pane Thierry“, stejným tónem, jakým říkali „pane Briane“ nebo „paní Céline“. Zpočátku se tvářil trochu zaraženě, ale pak si zvykl.

Všechno se ale změnilo v den, kdy se těsně před bránou převrhl vůz přivázející dříví a jeho kočí zůstal ležet pod fůrou.

Thierry se právě vracel ze své ranní pochůzky do lesa, když Grisko začal štěkat a pobízel ho k rychlejší chůzi. K bráně dorazili v okamžiku, kdy se služebnictvu konečně podařilo zvednout vůz a nebožáka zpod něj vytáhnout. Byl těžce raněný a tvář měl k nepoznání zalitou krví. Krev prosakovala i z roztržené haleny, pravé předloktí bylo rozdrcené, z cárů látky prosvítala obnažená kost. Levá noha byla podivně zkroucená a trčela zpod těla v nepřírodném úhlu.

„Je mrtvý,“ vykřikl kdosi a několik lidí vyjeklo zděšením. Další couvli a většina přítomných se pokřižovala.

„Dojděte pro kněze!“

Thierry dorazil ve chvíli, kdy se sluhové začali dohadovat, kdo doběhne na faru.

„Není mrtvý,“ řekl, když prohlédl raněného. „Je jen v bezvědomí. Má zlomená žebra, ruku a nohu. Moc dobře to s ním nevypadá, ale pokusím se mu pomoci.“

Dívali se na něj, jako by nemluvil francouzsky. Nebyli zvyklí, aby se doktor ze zámku zajímal o raněného chudáka. Ti se museli spokojit s kořenářkou nebo lazebníkem, někdy s kovářem, neboť někteří kováři dokázali trhat zuby a rovnat kosti. V nejlepším případě mohli povolat ranhojiče, jenže ten byl skoro tak drahý jako doktor.

„Budu potřebovat pomocníka,“ řekl Thierry netrpělivě, když se nikdo nehýbal. „A musíme ho odnést do domu, tady ho ošetřovat nemůžu. Sežeňte velké prkno, podsuneme ho pod něj. Musíte ho nést rovně. A připravte horkou vodu, pálenku a nějaké plátno na obvazy. Co nejrychleji!“

Nikdo se neodvážil odporovat. Pod dojmem velitelského hlasu, který od něj ještě nikdy neslyšeli, se všichni rozběhli a snažili se co nejrychleji splnit rozkazy. Během několika minut byl raněný přenesen do kuchyně a položen na velký stůl v přípravně. Místnost měla klenutý strop a malá okénka.

„Potřebuji světlo!“

Někdo zavěsil lampu na trám přímo nad raněným, ale ta nestačila osvětlit velkou zřetelou místnost. Thierry nebyl spokojený.

„Musím tu mít víc světla!“ Další sluha přispěchal se svícem, ale ruka se mu třásla tak, že plameny poskakovaly jako živé.

„Potřebuji někoho s pevnější rukou,“ řekl Thierry ostře. „A dalšího pomocníka, který neomdlévá, když vidí téct krev,“ dodal, zatímco se rozhlížel po bledých tvářích obklopujících stůl. Většina z nich nevypadala, že by byla schopná mu vyhovět. Hlavou mu bleskla myšlenka na Céline, na její nečekanou chladnokrevnost, s níž v lese zastřelila lupiče, který se ho chystal zabít. A pak asistovala Verně při jeho ošetřování a ruka se jí ani nezachvěla. Jenže tady už nebyli v lese a žádat zámeckou paní o pomoc při ošetřování zakrváceného poddaného se neslušelo.

„Já vám pomůžu,“ ozval se rozhodný hlas ode dveří. Kruh sloužících se okamžitě rozestoupil a Thierry spatřil starou komornou Marii. Vypadala klidně a podmračeně jako vždycky.

„Dobře,“ přikývl. „Už jste to někdy dělala?“

Byla stejně věcná jako on. „Ano.“

Pracoval rychle, nejprve zastavil krvácení na hlavě a pak se pokusil napravit zlomenou nohu. Dva lokajové podle jeho pokynů potahovali za popruhy, aby dostali smrštené svaly a šlachy do správné polohy, zatímco on rovnal konce zlomené kosti co nejpřesněji k sobě. Byla to namáhavá práce, ale snažil se ji udělat rychle – dokud byl muž v bezvědomí. Dobře věděl, že bolest při rovnání zlomeniny je pro raněného tak nesnesitelná, že by ho jen těžko udržel v klidu. Marie zatím jistými a klidnými pohyby omyla přineseným vínem zakrvácený hrudník a ruku, z níž trčely bílé úlomky kostí.

Raněný se začal budit ve chvíli, kdy zahradník přinesl dlahu, kterou vyrobil podle Thierryho pokynů. Chvíli trvalo, než ji upravili a upevnili k noze. Křik raněného mezitím sílil, až se změnil v táhlý, srdcervoucí nářek. Kruh lidí kolem stolu řídl s každým výkřikem, nakonec jich zůstalo pět. Lokajové nemohli odejít, protože jim Thierry nakázal, že nesmějí popruhy ani na okamžik uvolnit, dokud nebude noha pevně přichycená k dlaze, jinak by celá jeho práce přišla vniveč. Jejich bledé tváře však napovídaly, že by byli nejraději na hony daleko. Stejně tak muž držící svícen. Nejklidnější osobou se jevila komorná Marie, která podle Thierryho pokynů lila na vínem omyté rány kořalku, aniž se nechala vyvést z míry srdcervoucím křikem. Další byla kuchařka, která ohřívala novou vodu a trhala plátno na obvazy. Ale nakonec i ona pod dojmem stále silnějšího nářku znejistěla.

„Možná by měl dostat trochu té kořalky nejen na rány,“ řekla rozechvěle. „Vždyť strašně trpí.“

„Nemůže pít kořalku,“ odpověděl Thierry ostře. „Už takhle ztratil spoustu krve a pak by krvácel ještě víc. Nejspíš by ho to zabilo.“

Kuchařka se jen zajíkla, ale neodvážila se odporovat.

Komorná Marie byla mnohem odvážnější. Zvedla hlavu a podívala se Thierrymu do očí. „Opravdu není nic, co by mu ulevilo? Po čem by usnul?“

„Při zranění hlavy je to nebezpečné. Zvlášť při takhle těžkém. Mohl by usnout navždycky.“

Znovu pohlédl na Marii. „Něco bych snad zkusit mohl. Později. Teď odsud nemůžu odejít a nikdo jiný se v mé apotéce nevyzná. Bude to muset ještě chvíli vydržet. Je to silný chlap. Až dokončím práci, dostane výluh, který mu uleví.“

Nevšimli si, že do dveří kuchyně mezitím vstoupil Brian se Céline. Před chvílí zpozorovali nezvyklý ruch na nádvoří a vyplašené služebnictvo jim povědělo, co se stalo.

„Nemohla bych ten výluh přinést já?“ zeptala se Céline.

Zaváhal, ale pak přisvědčil. „Dobrá. Poznáte, jakou lahvičku?“

„Myslím, že ano.“

Vrátila se během okamžiku se správnou lahvičkou.

„Musíme postupovat opatrně,“ řekl, když odměřoval jen několik málo kapek.

Zřejmě to stačilo, i malé množství na raněného zabralo. Nářek pomalu ustával a měnil se v tiché, lapavé vzlyky.

Když Thierry dokončil práci, vypadal raněný téměř jako nebožtík zabalený do plátna. Měl ovázanou hlavu, hrudník a obě ruce. Levou nohu měl připevněnou k dlaze trčící vzhůru jako zednické lešení.

„Přežije to?“ zeptala se Céline tiše.

„Nevím,“ pokrčil Thierry rameny. „Udělal jsem všechno, co se dalo. A nemyslím si, že by někdo mohl udělat víc. Ale nejsem si jistý, že mu zachráním ruku. Je to velmi zlá zlomenina.“

„Kdo je ten člověk?“ zeptala se Céline kuchařky, která smývala krvavé cákance ze stolní desky.

„Je ze vsi, madam. Jmenuje se Faujanet. Chudák, má šest dětí. Teď je jen těžko uživí.“ Povzdechla si. „Někdo ho teď taky musí dopravit na jeho voze domů.“

„Vyloučeno,“ řekl Thierry. „Nesmí se s ním hýbat. Musí zůstat tady.“

„Cože?“ vyjekla kuchařka. „Tady na stole?“

„Ne na stole. Tady v domě.“

Tázavě pohlédl na Céline.

Přikývla. „Postaráme se o něj. Zranil se při službě pro zámek.“

Thierry přikývl. „Přeneseme ho někam, kde bude mít klid a kde ho bude možné ošetřovat. Ale musí to být blízko. Nést ho na tom prkně nebude právě snadné.“

Nakonec ho uložili v prázdné komoře vedle čeledníku – na dohled od kuchyně. Bylo tam sucho a teplo a raněný dostal nikoli obyčejnou lavici se slamníkem, na které spávala většina služebnictva, ale skutečnou postel.

Thierry ho chodil několikrát denně kontrolovat, měnil mu obvazy a přikládal masti. Přesto byla většina obyvatel zámku přesvědčená, že je to zbytečná práce a raněný stejně zemře. Nikdo nepamatoval, že by člověk s tak rozsáhlým poraněním přežil. Ti, kteří ho vytahovali zpod převráceného vozu, nemohli vypudit z mysli pohled na krvavou změť, která jen málo připomínala člověka. Jenže Faujanet pořád žil a dokonce se zdálo, že se mu daří lépe.

A tak do širokého okolí začala prosakovat pověst o zázračném cizím doktorovi, který dokázal vzkřísit mrtvého nebo skoro mrtvého.

Thierry však věděl, že tím jeho práce zdaleka nekončí. Zachránit raněného je jedna věc, udržet ho naživu – druhá. Ze všeho nejtěžší je pak zabránit smrtící sněti, aby nenapadla rozdrčené údy. Docházelo k tomu se železnou pravidelností. Ani tím však lékařova snaha nekončila. Protože vyléčit raněného tak, aby zase mohl hýbat přeraženými končetinami, se rovnalo zázraku. Dobře znal smutné osudy venkovských mrzáků. Ti, co přežili mnohem menší zranění, než měl Faujanet, zůstávali většinou ochrnutí a skončili v bídě. Ztratili domov i rodinu, protože nemohli pracovat na poli ani ve dvoře, a nikdo je nenajal ani na pomocné a podřadné práce. Všeobecně se soudilo, že měli raději zemřít než takhle živořit nebo viset rodině na krku jako kámen. Někteří mrzáci, ačkoli to byl smrtelný hřích, raději dobrovolně skoncovali se životem. U Faujaneta to Thierry nehodlal připustit. Měl přitom pocit, že víc než Faujanetovi to dokazuje sobě. Nebo možná Céline...

Obdivoval ji stále víc. Nezapomněla na raněného chudáka a postarala se nejen o něj, ale i o jeho rodinu. Ve vší tichosti zařídila, aby Faujanetova rodina jednou týdně dostávala zásoby ze zámku. Vděčná manželka za to chodila vypomáhat do kuchyně a mohla tak být raněnému nablízku. Všem to pomohlo a raněný kolem sebe denně viděl spokojené tváře namísto nešťastných nebo vyčítavých. I to přispívalo k jeho uzdravení, nebo to alespoň Thierry tvrdil.

Jediný, kdo v dané situaci brblal, byla zámecká kuchařka. Faujanetova pomalá, neohrabaná žena jí v kuchyni spíš překážela a malí Faujaneti, kteří byli neustále při chuti, denně snědli daleko víc, než dokázala jejich matka odpracovat za týden. Ale nahlas se neodvážila nic říci. Proti rozkazům (někdy měla chuť říci rozmarům) panstva se neprotestovalo.

„Až se jednou něco stane tobě,“ řekl jí po straně majordomus Marcon, „budeš za takový panský rozmar vděčná. Tak nezávid' a nelamentuj, ať tě pámbu nepotrestá.“

Kuchařka uznala, že má Marcon pravdu, a dalších stížností na malé Faujanety se zdržela.

KAPITOLA 4

Prvních čtrnáct dní, během nichž probíhaly opravy zámku a okolí, měli všichni plné ruce práce, přesto si Brian se Céline všimli, že Vilém není ve své kůži. Byl zasmušilý a málomluvný, jeho pověstný šarm se vytrácel. Většinu dní zkoumal listiny ve správcově domě a snažil se dát do pořádku majetek, který Borbollovým hospodařením značně utrpěl. Céline i Brian věděli, že mu obden přicházejí dopisy z Fleury, na které ale nikdy nereagoval. Kurýra odesílal bez odpovědi zpět a dopisy sotva přelétl očima. Vzápětí je buď roztrhal, nebo páčil. Nebylo těžké se dovтіpit, že jsou to listy od Kornélie, která se kvůli vyhnání Céline ocitla u svého manžela v nemilosti.

„Možná bych měla zasáhnout,“ řekla Céline po straně Briannovi, když spolu sledovali, jak Vilém trhá další dopis a útržky hází do ohně.

„Přece jen je to jeho manželka a každou chvíli čeká dítě. To-lik se na ně těšil. A ji tak očividně miloval. Pamatuji si, jak při návštěvě Sarnaux zářil. Vypadal tak mladě...“

Oba zalétli pohledem k Vilémovi s propadlou, zešedlou tváří.

„Nemůže ji přece jen tak zavrhnout.“

„Nepleť se do toho,“ řekl Brian. „Neudělala ti nic dobrého, tak proč se jí zastáváš? Z tebe se v tom lese stala svatá? Ať každý nese následky svých činů. Však on ji Vilém nevyžene. Jen co

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Znamení ohně.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.